

νευρικής ἀνησυχίας· ἐφαινότο ὥσπερ παρακαλῶν τὸν βασιλέα νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νὰ τελειώσῃ, ἀπέμικσε δὲ τὸ μέτωπον ἐφ' οὗ ἀνέθροσκον ρανίδες ἰδρωτός.

— Τὴν στροφὴν τοῦ Ἀσεβοῦς, παρακαλῶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅστις δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως θίξῃ τὰς χορδὰς καὶ ἐνδομύχως ψκτερεῖ τὴν θυσιασθεῖσαν μουσικὴν του κλίσιν.

Ὁ Βελαιρ ἀνέλαβε τὴν κιθάραν· ἡ μουσικὴ τὴν φορὰν ταύτην ἦτο ζωηρὰ ἐπηρμένη· δὲν ἐψάλλεν, ἀλλ' ἠπεῖλει μετὰ φοβερᾶς εἰρωνείας.

Τρυφήσωμεν καὶ ᾄσωμεν!

Ὁ ὄμιλος τῶν ἀσεβῶν κρῶζει μὲ δύσχον φωνήν.

Εἰς ἀνθ' καὶ ἄρώματα, ἀφ' ἡδονῆς εἰς ἡδονὴν

Ἀμέρμηνοι ριφθώμεν!

— Καὶ ποῖος ἦτο εἰς τὴν κλειστὴν ἀμαξάν· ἠρώτησεν ἡ μαρκησία τὸν Ἰασπίνον.

— Πρέπει νὰ τὸ μάθητε τὴν νύκτα ταύτην, ἀπήντησεν ὁ ἐπίσκοπος, διότι ἂν ἡ ἰδέα, ἥτις μοῦ ἐπῆλθε πρὸ ὀλίγου, ἐπαληθεύσῃ...

— Ποῖος λοιπόν;

— Ὑπάρχει ἀκόμη κάποιος, ὅστις δύναται νὰ γνωρίζῃ τὸ μυστικόν.

Ἀλγηδὼν ὤξεϊα, ὥσπερ σιδήρου πεφυρακτωμένου ἐπαφή, διήλθε διὰ τοῦ ἐγκεφάλου τῆς μαρκησίας.

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

Δραματικώτατον ἔργον

τῶν ΕΡΜΑΝΝ-ΣΑΤΡΙΑΝ

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΣΟΥΒΕΣΤΡ

ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ

Ἱστορικὸν διήγημα

[Τέλος]

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ Καπέλος ἀνήσυχος.

— Ἄς ἔλθῃ. Κατέχω ἀσφαλὲς μέσον διὰ νὰ τὴν κάμω νὰ συγκατανεύσῃ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κόμης ἐδίσταζεν,

— Εὐρίσκομαι ἐνταῦθα ἐν ὀνόματι τῶν Δέκα, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης σοβαρῶς.

Ὁ γέρον ἐστείλεν ἵνα καλέσωσι τὴν θυγατέρα του. Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸ μέλος τοῦ συμβουλίου,

— Τώρα θὰ ἔλθῃ, εἶπεν. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, ἐστὲ ἐπιεικὴς πρὸς αὐτήν. Πρὸ ἔτους τὴν βλέπω θνήσκουσιν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν καὶ ἐν τούτοις πρὸ ἔτους, τὰ χεῖλη μου δὲν ἤγγισαν τὸ μέτωπόν της, αἱ χεῖρές μου δὲν ἐθώπευσαν τὴν κόμην της. Ἀπεκλήρωσα αὐτὴν πάσης φιλοστοργίας διὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς θελήσεις τοῦ συμβουλίου καὶ τύχῃ παρ' αὐτῆς ὅτι τῇ ἐξήτουν!.. Ἐν ὀνόματι παντός, ὅ,τι ἐπραξά καὶ ὅ,τι ὑπέφερα φεισθῆτε τοῦ παιδίου τούτου.

Ὁμιλῶν οὕτως ὁ κόμης, εἶχεν ἐνωμένους τὰς χεῖρας, τὰ δάκρυα ἔρρεον τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν καταβιβασμένοι.

Ὁ Ἰουλιάνης τὸν ἐθεώρησε μετ' εἰρωνικῆς τινος ἐκπλήξεως.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, εἶπε τέλος. Οὐδόλως θὰ βιάσωμεν τὰς θελήσεις τῆς δεσποινίδος, ἡ δὲ συγκατάθεσις ἦν ἀνεκτόμενη, ἀπ' αὐτῆς θέλει προέλθῃ.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ Λευκὴ εἰσῆλθεν· ἰδοῦσα ὅμως τὸν Ἰουλιάνην ἔστη καὶ ὠχρίασεν.

— Δεσποινίς, εἶπεν οὗτος ὑποκλιθεῖς, ἦλθον νὰ ἐρωτήσω τὸν κόμητα τί ἔτυχε τέλος παρὰ τῆς θυγατρὸς του.

— Καὶ τί ἀπεκρίθη ὁ πατήρ μου, κύριε; ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ διὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ ἦτο ἀνηλεὲς πρὸς αὐτόν, ὅπως ὑπῆρξεν ἀφρων καὶ δι' ἐαυτήν.

Ἐκείνη ἐστράφη πρὸς τὸν γέροντα.

— Σκληροῦς λόγους εἶπατε, πάτερ μου, εἶπεν, ἀλλ' εἰμαι ἀξία τούτων.

— Διὰ μιᾶς λέξεως δύνασθε ν' ἀποδώσῃτε εἰς τὸν κόμητα τὴν τιμὴν καὶ τὴν χαράν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουλιάνης. Πρὸς τί ἡ μακροτέρα ἀντίστασις; Ἐκεῖνος ὅστις σᾶς ἔκαμε νὰ λησμονήσῃτε τὴν θέσιν σας καὶ τὴν ὑπακοήν σας οὐδὲν θὰ ὠφεληθῇ ἀπ' αὐτοῦ, μὴ τὸ ἐλπίζετε πλέον.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Λευκὴ ὠχρίασα, ὄχι, κύριε, δὲν τὸ ἐλπίζω πλέον, διότι ἐκεῖνος περὶ οὗ ἐλαλήσατε εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, καὶ γνωρίζω τὸ σύμβολον τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα! Ἀντὶ τῆς πλάστιγγος τῆς δικαιοσύνης φέρει πέλεκυν εἰς ἐκάστην χεῖρα! Διὰ τοῦτο δὲν τηρῶ τὴν πίστιν μου πρὸς ζῶντα ἀλλὰ πρὸς νεκρόν, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲν θέλει μὲ ἀπαλλάξῃ ταύτης.

— Ἀνωφελὲς νὰ προσποιεῖσθε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης ἡσύχως. Γνωρίζετε ὅτι ὁ Ματθαῖος ζῇ.

Ὁ Καπέλος ἔκαμε κίνημα, ἡ δὲ Λευκὴ ἔρρηξε κραυγὴν.

— Ἀλήθεια; εἶπεν.

— Μήπως εἶχτε ἀμφιβολίαν;

— Ὁ Ματθαῖος ζῇ!

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιάνης, ἂν δὲ τὸ ἠγνοεῖτε ἡ ἀντίστασις σας δὲν θὰ ἦτο τόσο μεγάλη.

— Πῶς;

— Ἀκούσατε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης μετ' ὑπεροπτικῆς χειρονομίας. Οὐδόλως θὰ προσπαθῇσωμεν νὰ μάθωμεν τίς σᾶς ἐγνωστοποίησε τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου τούτου, εἶναι ἀσήμαντον, διότι αἱ ἀρνήσεις σας ἀποδεικνύουσι τὰς ἐλπίδας σας, ἀλλ' ἂν ἡ δημοκρατία εἶναι ἐπιεικὴς πρὸς τὰ παραπτώματα, τιμωρεῖ ὅμως τὴν ἐπίμονον ἀπειθειαν. Προσέξατε μὴ κουρασθῇ καὶ μήπως βλέπουσα, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ φυλακισμένου τούτου εἶναι πρόσκομμα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων της, ἀποφασίσῃ νὰ συντρίψῃ τὸ πρόσκομμα.

— Τί ἐννοεῖτε; ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ περίτρομος.

— Ἀπεφασίσθη, δεσποινίς, ἵνα ὁ Ματθαῖος μὴ ἐμποδίσῃ ἐπὶ πλέον τὴν ἐκτέλεσιν γάμου ἀναγκασίου εἰς τὴν δημοκρα-

τίαν. Ὑπακούσατε, ἂν θέλετε νὰ ζήσῃ!

— Πῶς! θὰ τολμήσῃτε...

— Τὸ συμφέρον τῆς Βενετίας εἶναι ὁ ὑπέρτατος νόμος, εἶπεν ὁ ψυχρὸς ἀνὴρ μετὰ φοβερᾶς γαλήνης.

Ἡ Λευκὴ τὸν παρετήρησεν.

— Ἀδύνατον, εἶπεν. Οὐδόλως θὰ πράξωσι τὴν ἀνανδρίαν νὰ τιμωρήσωσιν ἄλλον διὰ τὴν ἀρνησίαν μου... Θέλετε νὰ μ' ἐκφοβίσῃτε, ἡ ζωὴ τοῦ Ματθαίου δὲν θὰ κινδυνεύσῃ.

— Εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης ψυχρῶς.

— Ὅχι, ἀδύνατον, ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις ἑξαλλος. Ἀρνοῦμαι, ἀρνοῦμαι...

Ὁ Ἰουλιάνης ἠγέρθη.

— Τότε, εἶπε, προσεύχεσθε ὑπὲρ αὐτοῦ, δεσποινίς.

Καὶ πλησιάζας τὴν ἔντρομον νεάνιδα,

— Ὑπῆρξατε ὀλεθρία πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, Λευκὴ Καπέλου, εἶπε διὰ σοβαρᾶς φωνῆς. Πρὶν σᾶς γνωρίσῃ ἔζη εὐτυχὴς ἐν τῇ ἀφάνειά του. Ἐν βλέμμα σας ἐστοίχισε πρὸς αὐτὸν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν του... Νομίζετε ὅτι ταῦτα δὲν εἶναι ἀρκετὰ;... Ἔστω!.. θὰ στοιχίσῃτε πρὸς αὐτὸν ἀκριβότερα.

Ἡ νεῆνις περίτρομος ἔτεινεν ἀμφοτέρους τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Ἰουλιάνην.

— Ὅχι, εἶπεν, ὄχι, δὲν θέλω... σώσατέ τον...

— Τότε θὰ ὑπακούσῃτε;

Ἐκείνη ἐθεώρησε περίξ αὐτῆς καὶ συλλέξασα πάσης τὰς δυνάμεις της, ἀπεκρίθη σιγᾷ.

— Θὰ ὑπακούσω.

Ὅτε ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Καπέλος, παρακολουθήσας μετ' ἀνεκφράστου ἀγωνίας τὴν ἀνωτέρω σκηνήν, ἠνέφξε πρὸς αὐτὴν τὰς ἀγκάλας του, ἐν ταῖς ὁποίαις ἐκείνη ἐρρίφη, καὶ ἀμφοτέροι ἐμείναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς συνεσφιγμένοι.

Τέλος ἡ νεῆνις ἀπεσπάρθη αὐτῶν καὶ ἐπανέλαβεν.

— Θὰ ὑπακούσω, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Ποῖον;

— Νὰ ἐλευθερωθῇ... οὐχὶ δὲ νὰ μείνῃ ἐν Βενετίᾳ, διότι θὰ τὸν φονεύσῃτε, ἀλλὰ νὰ τῷ δοθῇ ἡ ἐλευθερία ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης.

— Δότε μοι τότε ὑπογεγραμμένην τὴν διαταγὴν τῆς ἐλευθερίας του!

Τὸ μέλος τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα ἐφάνη ἐνδοιάζον ἐπὶ μακρόν, εἶτα τέλος ἀπεφάσισε καὶ ἐπραξέ τὸ αἰτούμενον.

Ἡ Λευκὴ ἔλαβε τὸν χάρτην ὃν ἐκεῖνος ἔγραψε καὶ ὑπέγραψε καὶ πλησιάζασα τὸν Καπέλον ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτοῦ.

— Πάτερ μου, εἶπεν, ἰδοὺ με εἰς τοὺς πόδας σας ἑτοιμὸς νὰ ὑπακούσω πρὸς ὑμᾶς, πρότερον ὅμως κάμετέ μοι τὴν χάριν ἥν θὰ σᾶς ζητήσω... ὦ πάτερ μου... λάβετε τὸν χάρτην τοῦτον... τὸν ὁποῖον ἐπλήρωσα ἀντὶ πάσης τῆς εὐτυχίας μου καὶ ὅλων τῶν ἐλπίδων μου! Σᾶς τὸν ἐμπιστεύομαι καὶ σᾶς παρακαλῶ θερμῶς νὰ ἐκτελέσῃτε τὴν διαταγὴν τὴν ὁποίαν ἀναφέρει... Δὲν θὰ ἐπιθυμήσῃτε βεβαίως νὰ γείνῃ ἀνωφελὴς ἡ θυσία μου! δὲν θὰ

ἐξαπατήσῃτε δυστυχῆ νέαν, ἣτις ἀπευθύνεται πρὸς ὑμᾶς ὡς πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν!

— Ὅχι, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Καπέλος συγκεκινημένος, μὰ τὴν εὐτυχίαν μου, δὲν θὰ σ' ἐξαπατήσω ποσῶς.

Αὕτη ἡγέρθη.

— Τώρα, προσέθηκεν, ἐπισπεύσατε τὴν ὥραν, κύριοι, ἀναμένω τὰς διαταγὰς σας.

— Ὁ κόμης θὰ μὲ ἀκολουθήσῃ εἰς Βενετίαν διὰ τὰ ὑπογράφωμεν τὰ συμβόλαια, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης. Ἀπόψε θὰ ἐπανεέλθωμεν μετὰ τοῦ Λαυρεντίου Βαρβαρίνη, ὁ δὲ γάμος σας θὰ τελεσθῇ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἐπαύλεως.

— Θὰ ἦμαι ἐτοιμὸς.

Ὁ Καπέλος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του.

— Καλὰ, εἶπε, δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου. Λευκή, μὴ λησμονῇ ἐπίσης τὴν ἰδικήν σου.

Ἐκαμε κίνημα ἵνα ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰουλιάνην.

— Πάτερ μου! . . ἀνέκραζεν ἡ νεῆνις ἑξαλλος, πρὸ πολλοῦ δὲν μὲ ἠσπάσθητε! . .

Ὁ Καπέλος τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἐκείνη ἐκρεμάσθη εἰς τὸν τράχηλόν του μετ' ὑπερβολικοῦ πάθους καὶ ἀσπαζομένη τοῦτον ἔλεγε.

— Πάτερ μου! . . ἀσπασθῆτέ με ἀκόμη! . . Πάτερ μου, μ' ἀγαπᾶτε ἀκόμη, ἀληθές; Ἄν ἀποθάνω τώρα, δὲν θὰ αἰτιασθε ἐμέ, ἀλλὰ θὰ μὲ συγχωρήσῃτε! . .

— Ναί, ναί, κόρη μου, εἶπεν ὁ Καπέλος συγκεκινημένος μέχρι δακρύων, ἀλλὰ διατί αἱ ἰδέαι αὗται τοῦ θανάτου; . . Θὰ ζήσῃς διὰ τὰ γαίης εὐτυχής! . . Ἐς ἀπόψε.

Ἡσπασθη ταύτην εἰς τὸ μέτωπον, εἶτα δὲ ἀποσπασθεὶς τῶν ἀγκυλῶν τῆς ἐξήλθε μετὰ τοῦ Ἰουλιάνη.

Ἡ Λευκή τὸν εἶδεν εἰσελθόντα εἰς τὸ πλοιαρίον τούτου, ἐξέτεινε διὰ τελευταίαν φοράν τοὺς βραχίονας πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ε'

Ἡ νύξ ἐπῆλθεν. Ἡ Λευκή, ὠχρὰ καὶ ἄφωνος, ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος τοῦ εὐκτηρίου της. Δὲν προσήνχετο πλέον, ἀλλὰ βεβουλισμένη οὖσα ἐν ἀορίστῳ ρέμβῃ, ἐφάνητο λησμονήσασα γῆν καὶ ζωὴν, ὅτε τακτικὸς κωπὼν κρότος ἀντήχησεν ὑπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον.

Ἡ νεῆνις ἐρρίγησεν ἡ ὥρα λοιπὸν ἐπῆλθε ταχέως. Ὁ πατήρ της καὶ ὁ Λαυρεντίος ἔμελλον νὰ εἰσέλθωσιν.

Ἡγέρθη τρέμουσα καὶ ἐπίεσε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν καρδίαν της ἵνα συγκρατήσῃ τοὺς παλμούς. Αἶφνης φωνή τις ἠκούσθη καὶ σκιὰ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Ἡ Λευκή ἔρρηξε κραυγὴν ἥτο ὁ Ματθαῖος.

Ταχεῖς ἀμφοτέροι οἱ ἐρασταὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο εἰμὴ τὰ ὀνόματά των λεγόμενα ἐν μέσῳ λυγμῶν καὶ ἀσπασμῶν.

Τέλος ἡ Λευκή ἀπεσπασθη κατὰ τὸ ἥμισυ τῶν ἀγκυλῶν τοῦ νεανίου.

— Σὺ! εἶπε . . . σὺ ἐδῶ! . . . Εἴν' ἀληθές;

— Περιέμενον τὴν νύκτα διὰ τὰ ἔλθω, εἰς τὸ εὐκτήριον τοῦτο ὅπου σὲ εἶδον, ἀπεκρίθη ὁ Ματθαῖος.

— Σοὶ ἀπέδωκαν λοιπὸν τὴν ἐλευθερίαν;

— Ὅχι, ἀλλὰ κατάρθωσα νὰ δραπετεύσω.

— Τί λέγεις;

— Μόλις ἡμέρας τινὰς διήλθον εἰς τὰς φυλακάς αὐτῆς.

— Ἦσο πρὸ πολλοῦ ἐλεύθερος! ἀνέκραζεν ἡ Λευκή, τότε μ' ἐξηπάτησαν.

— Πῶς;

— Πρὸ ὀλίγων ὥρῶν μὲ ἠπειλῆσαν ἐνταῦθα ὅτι θὰ σὲ φονεύσωσιν ἂν δὲν ἐδεχόμην νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν Βαρβαρίνην.

— Καὶ τί ἔπραξας;

— Ἡθέλησα νὰ σὲ σώσω.

— Συγκατετέθης;

— Μετ' ὀλίγας στιγμὰς θὰ ἔλθωσι διὰ τὰ τελεσθῇ ὁ γάμος.

— Θὰ ἔλθωσι πολὺ ἄργά, ἀνέκραζεν ὁ Ματθαῖος. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς διότι μὲ ὠδήγησεν ἐνταῦθα ἐγκαίρως! Μυριάς ἀπεπειράθησαν νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ ἀνάκτορον ἐκεῖνο τῆς Βενετίας ἐνθα σ' ἐκράτουν φυλακισμένη, ἀλλὰ πάντοτε εἰς μάτην. Μόνον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔμαθον ὅτι εὐρίσκεσαι ἐνταῦθα . . . Λευκή, δὲν εἶμαι πλέον ὁ μονήρης καὶ ἀνυπεράσπιστος τὸν ὁποῖον ἡδύναντο νὰ καταπατήσωσιν ἀτιμωρητί. Οἱ προγεγραμμένοι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ κουρασθέντες νὰ ὑποφέρωσι τὴν τυραννίαν τῶν εὐγενῶν, συνηθροίσθησαν περὶ ἐμοῦ καὶ μ' ἀνεκήρυξαν ἀρχηγόν των. Εἶμαι ὁ Μαῦρος Πειρατής.

— Σὺ;

— Ναί. Εἶμαι κύριος ἐνταῦθα, τὸ δὲ πλοῖόν μου εὐρίσκεται πλησίον, ἔτοιμον νὰ μὰς δεχθῇ.

— Εἶναι δυνατόν!

— Ἐλθέ, Λευκή, ἐξηκολούθησεν ὁ πειρατής. Ἀποχαίρετις τὰς χρυσὰς φυλακάς, τὰς ὑποκώφους καταδρομάς, τὴν δακρύβρεκτον ταύτην ζωὴν. Τοῦ λοιποῦ, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ θάλασσα ἀνήκουσιν εἰς ὑμᾶς! . . Ἡ μᾶλλον, ἂν ὁ περιπετειώδης οὗτος βίος σὲ τρομάξῃ θὰ ὑπάγωμεν νὰ κατοικήσωμεν εἰς μακρινὸν μέρος, ἐπὶ ἡσύχου παραλίας πόλεως καὶ ἐκεῖ θὰ ζήσωμεν εὐτυχεῖς ἐκ τῆς ἀφανεῖας μας καὶ τοῦ ἔρωτός μας.

— ὦ! ναί, ναί, ἀνέκραζεν ἡ Λευκή δαλεασθεῖσα, τοιοῦτοτρόπως θέλω νὰ ζήσω! . .

Ἀλλὰ μόλις προέφερε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἡγέρθη περίτρομος, ὥσπερ ἀνεπὸλησέ τι.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ Ματθαῖος.

— Ἄ! ἐλησμόνησα, εἶπεν ἡ νεῆνις μετὰ πεπλανημένων ὀφθαλμῶν.

— Λευκή, ἀνέκραζεν ὁ νεανίας . . . μὲ φοβίζεις! . . Λευκή, ἀποκρίθητί μου, πρὸς Θεοῦ! Διατί ὠχρίασες;

— Πάσχω, εἶπεν.

— Ἀλλὰ ποία εἶναι ἡ αἰφνιδία αὕτη ἀσθένεια;

Ἐκείνη τὸν ἐθεώρησε διὰ σκυθρωποῦ ἀπελπισμοῦ.

— Ἀκουσον, ἐψέλλισεν. Μοὶ εἶπον ὅτι διὰ τὰ σωθῆς ἔπρεπε νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν Βαρβαρίνην.

— Τὸ εἰξεύρω.

— Δὲν θὰ σ' ἔβλεπον πλέον . . . σὺ, Ματθαῖε, ἂν μ' ἐθεώρεις ἀποθαμένην τί θὰ ἔκαμνες;

— Ὅ! ἀπέθνησκον.

— Λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἀποθνήσκω.

— Δυστυχῆς, ἐδηλητηριάσθης!

Ἡ Λευκή κατένευσε καὶ ἐκλονίσθη ὁ πειρατής ἐγονυπέτησε προσπαθῶν νὰ τὴν υποστηρίξῃ.

— Λευκή, ἀνέκραξε, σύνελθε! . . μὴ με κυττάζῃς ἔτσι! . . Λευκή.

— Τὴν χεῖρά σου; εἶπεν. Συγχωρήσόν με.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἡγέρθη παράφρων ἐκ τοῦ ἀπελπισμοῦ.

— Ὅχι, δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω ἂν ἀποθάνῃς. Θέλω νὰ ζήσῃς, Λευκή, θέλω νὰ ζήσῃς. Βοήθειαν! τρέξατε! Βοήθειαν. Ἐδραμεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

— Σιώπα, εἶπεν ἡ νεῆνις συρομένη πρὸς αὐτόν! . . ἂν ἔλθουν ἐχάθῃς.

Ἀλλ' ἦτο λίαν ἄργά. Ἡ θύρα ἠνεώγη καὶ ὁ κόμης Καπέλος εἰσῆλθεν.

— Φύγε, Ματθαῖε, εἶπεν ἡ νεῆνις, ὁρμήσασα πρὸς τὸν πατέρα της.

Καὶ οἶονε! τὸ ἔσχατον τοῦτο κίνημα νὰ ἐξήντηλσε τὰς δυνάμεις της, ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κόμητος ψελλίζουσα συγκεχυμένους τινὰς λόγους.

Σ'

Ὁ κόμης καὶ ὁ Ματθαῖος ἐγονυπέτησαν ἀμφοτέροι παρὰ τὴν Λευκὴν προσπαθοῦντες νὰ τὴν ἀνακαλέσωσιν εἰς τὴν ζωὴν.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀμφέβαλον ἀμφοτέροι περὶ τῆς συμφορᾶς των, ἀλλ' ἐννόησαν ἐπὶ τέλους ὅτι τετέλεσται. Τότε ἀνῆγειρον ταυτοχρόνως τὴν κεφαλὴν καὶ ἐθεώρησαν ἀλλήλους.

— Κόμη Καπέλε, εἶπεν ὁ πειρατής, ἡ λύπη μὰς κατέστησεν ἴσους. Ἴδου ἡμεῖς ἀμφοτέροι γονυπετεῖς πλησίον τοῦ αὐτοῦ πτώματος. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ ἔμπροσθεν ἡμῶν εὐρισκομένη, θὰ ἔζη τώρα, ὠραία, εὐτυχῆς. Δὲν ἠθέλησες ὅμως νὰ μὲ ὑπανδρευθῇ, ἀλλὰ προετίμησες νὰ ἀποθάνῃ.

— Δυστυχῆ, εἶπεν ὁ γέρον, τολμᾶς νὰ ὑβρίζῃς τὸν ἀπελπισμὸν μου!

Ὁ Ματθαῖος ἀνεπήδησεν.

— Μὴ ὀμιλῇς περὶ ἀπελπισμοῦ, Καπέλε, ἀνέκραξε, διότι θὰ μὲ κάμῃς νὰ συλλογισθῶ τὸν ἰδικόν μου. Ἄ! ποῦ εἶναι τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα! . . Ποῦ εἶναι ὁ Βαρβαρίνης! ποῦ εἶναι ἄπαντες οἱ φονεύσαντες τὴν Λευκὴν! . . Διατί νὰ μὴ δύναμαι νὰ τοὺς συντρίψω ὑπὸ τοὺς πόδας μου! . .

Εἶτα παρατηρήσας τὴν νεῆνίδα συνεκινήθη.

— Οἱμοι! εἶπεν, ἂν ἐγεννᾶτο ἐντὸς καλύβης ἀλιέως, θὰ ἦτο τοῦλάχιστον ἐπὶ μίαν ἡμέραν εὐτυχής... ὦ! θὰ ἐκδικηθῶ δι' ὅσας χαράς τῇ ἀφηρέσατε, ναί, θὰ ἐκδικηθῶ!

Ἐπεσεν αὖθις γονυπετής καὶ ἀνήγειρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ σῶμα τῆς Λευκῆς.

— Κόρη μου! ἀνέκραζεν ὁ Καπέλος προσπαθὼν νὰ τῇ τὴν ἀποσπάσῃ.

— Δὲν ἔχεις πλέον κόρην, εἶπεν ὁ Ματθαῖος. Ἡ Λευκὴ ἀπέθανε διὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς καταδιωγμούς. Ὁ θάνατος τὴν κατέστησε μνηστὴν μου.

Καὶ θλίβων τὸ πτώμα ἐπὶ τῆς καρδίας του μετὰ παραφορᾶς,

— Ἐλθέ, εἶπε, δυστυχὴς νέα, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον ἐδασάνισαν. Σοὶ ἠρνήθησαν τὸν ἔρωτά μου καθ' ὅλον τὸν βίον σου... σὲ νυμφεύομαι νεκράν, καὶ οὐδέποτε θὰ λησμονήσωσι τοὺς τρομεροὺς τούτους ἀρραβῶνας.

Τότε ἡγέρθη κρατῶν ἐνηγκλισμένον τὸ πτώμα, ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξηφανίσθη.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας οἱ εὐπατρίδαι τῆς Βενετίας συνάδουν εἰς τὸ κοιμητήριον τὸν εὐγενὴ κόμητα Φερνάνδον Καπέλον, ἀποθανόντα ἐν ἡλικίᾳ ἐβδόμηκοντα ἑτῶν, ἔσχατον γόνον τῆς οἰκογενείας του.

Ἀπασαί αἱ ἔρυναι, ἵνα ἀνακαλύψωσι τὸν Ματθαῖον εἰς οὐδὲν κατέληξαν. Δύω μῆνες διέρρυσαν χωρὶς ὁ Μαῦρος Πειρατὴς νὰ φανῇ εἰς τὰς ἀκτᾶς.

Ζ'

Ἐν τούτοις ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου τοῦ δόγη μετὰ τῆς Ἀδριατικῆς. Ἡ Βενετία ἀνέλαβε τὸ ἐορτάσιμον ὕφος της. Οἱ πατρίδιοι ἀνῆρχοντο ἀλληλοδιαδόχως τὸν *Βουκένταυρον*, ἵνα συμμετάσχωσι τῆς τελετῆς, ἐν ᾗ τὸ πλῆθος συνωθεῖτο εἰς τὰς πλατείας καὶ εἰς τὰς γονδύλας ἀναμένον τὸ σημεῖον τῶν διασκευῶν, αἵτινες ἔμελλον νὰ ἐπακολουθήσωσιν.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ὀλιγάριθμος ὅμιλος κατήρχετο τὴν κρηπίδα τῆς Παναγίας. Ἦσαν ἡ Μαγδαληνὴ, ὁ σύζυγός της, ὁ βουβαλοτρόφος καὶ ὁ ὀρεοκόμος, οὓς συννητήσαμεν ἤδη εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Ὠστίας.

— Μὰ τὸν Χριστόν! ἔλεγεν ὁ τελευταῖος οὗτος πρὸς τὸν Καζίνην, δὲν τῶλπιζα νὰ σ' ἀπαντήσω 'ς τὴν Βενετίαν. Σ' ἐνόμιζα ἡ 'ς τὴν Κύπρον ἡ 'ς τὸν Μωρηθᾶ.

— Ἐπρεπε νὰ ἤμουν ἐκεῖ, ἀπεκρίθη ὁ ναύτης.

— Τὸ ἄφησες λοιπὸν τὸ καράβι σου;

— Αὐτὸ 'πὲς πῶς μ' ἄφησε.

— Ἐναυάγησες;

— Ὁχι, ἀλλὰ μὰς ἐπιασαν.

— Οἱ Τοῦρκοι;

— Ὁχι, ὁ Μαῦρος Πειρατής.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος τούτου οἱ δύο σύντροφοι τοῦ Καζίνην ἠνέφξαν καθ' ὑπερβολὴν τοὺς ὀφθαλμούς των.

— Εἶναι δυνατόν; εἶπεν ὁ ἀγρότης. Καὶ δὲν σ' ἐφόνευσεν;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ ναύτης. Χάρης εἰς μερικὰ μαλλιά τῆς Μαγδαληνῆς, τὰ ὅποια ἐφοροῦσα ὡς φυλακτὸν. Ὅταν ἤθελον νὰ μὲ κρεμάσουν εἰς τὴν κεραίαν, αὐτὸς τὰ εἶδε καὶ μὲ ἠρώτησε τί ἦσαν. Ἐγὼ ἐντροπὴν νὰ τὸ εἶπω εἰς ἕνα πειρατὴν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ ὡμολόγησα.

— Καὶ τότε;...

— Τότε ἔγεινε σκεπτικὸς καὶ ὅταν ἠθέλησαν νὰ μὲ πάρουν πάλιν εἶπεν: Ἀφήσατέ τον, ἀφ' οὗ μίξα γυναικὰ τὸν ἀγαπᾷ.

— Καὶ σὲ ἄφησε νὰ φύγῃς;

— Μετὰ δύω ἡμέρας μὲ ὠδήγησαν τὴν νύκτα εἰς τὸ ἀκρογιάλι καὶ νὰ με!

— Εὖγε! ἀνέκραζεν ὁ ὀρεοκόμος, εἰμφορεῖς νὰ καυχᾶσαι ὅτι εὐθηνὰ τὴν ἐγλύτωσες! Καὶ εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε;

— Δύω μῆνες.

— Μήπως σκέπτεσαι νὰ φύγῃς πάλιν 'σὲ 'λίγο;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Καζίνης, ἔπαυσα νὰ ἤμαι ναύτης. Ἀγόρασα ἕνα πλοιάριο διὰ νὰ ψαρεύω.

— Αὐτὴ εἶναι ἀσφαλεστέρη δουλειὰ δι' ἕνα δειλὸν καὶ διὰ σύζυγον... διότι εἶσαι πάντοτε ζηλιάρης, αἱ;

Ὁ Καζίνης ἐμόρφασεν.

— Πῶς διάβολο τότε ἀπεφάσισες νὰ φέρῃς τὴν γυναῖκά σου 'ς τὴν Βενετίαν;

— Ἦναγκάστην, ἀπεκρίθη ὁ Καζίνης δυσθύμως.

— Καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ ὀρεοκόμος, ἀφ' οὗτο ἐνυμφεύθης φαίνεται, ὅτι δὲν κάμνεις ὅ,τι θέλεις σύ.

Ὁ βουβαλοτρόφος ἐγέλασεν.

— Ἀλλὰ διατί γίνεται ὁ παράξενος αὐτὸς γάμος τοῦ δόγη μὲ τὴν θάλασσαν; ἠρώτησεν ἡ Μαγδαληνὴ.

— Ἀ! αὐτό, περιστεροῦλά μου, εἶναι μεγάλη ἱστορία, ἀπεκρίθη ὁ ὀρεοκόμος. Ὁ γονδολιέρης τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ὁ ὁποῖος μ' ἔχει βαπτίσῃ, μοῦ τὸ εἶπε πολλὰς φορὰς. Φαίνεται, ὅτι ἄλλοτε ἦτο ἕνας πάπας ὀνομαζόμενος Ἀλέξανδρος, τὸν ὅποτον ἐδιώξεν ἀπὸ τὴν Ρώμην ἕνας κακὸς αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος ἦτο κοκκινόγεννης, ὥστε ὁ ταλαίπωρος πάπας κατέφυγε 'ς τὴν Βενετίαν μὲ φορέματα ἀπλοῦ ἱερέως καὶ ἔμεινε μερικὸν καιρὸν ἀγνωστος, τρώγων μακαρόνια μόνον καὶ διορθῶν μόνος τὰ ὑποδήματά του, ἀπαράλλακτα ὅπως περνοῦν ὅλοι οἱ ἀνύμφευτοι, καὶ αὐτὸ θὰ μὲ ἀποφασίσῃ νὰ νυμφευθῶ καμμίαν ἡμέραν... Ἐνθυμήσου αὐτὰ τὰ λόγια μου, Μαγδαληνὴ, ἂν ποτε χηρεύῃς.

Ὁ Καζίνης ἐθεώρησεν ὀργίλος τοῦτον.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ ὀρεοκόμος, ὁ καλὸς μας ὁ πάπας, προσευχόμενος ἕνα βράδυ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἐλέους, ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ ἑνὸς Γάλλον, ὁ ὁποῖος εἰδοποίησε τὸν δόγην Σεβαστιανὸν Ζιάνην διὰ τοῦτο. Ὁ δόγης ἐπροθυμοποιήθη νὰ τὸ εἶπῃ εἰς τὴν γερουσίαν, ἡ ὁποία ἐν σώματι ὑπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν φυ-

γάδα πάπαν, εἰς τὸν ὅποτον ἔδωκεν ἕνα μέγαρον διὰ νὰ κατοικήσῃ, μάγειρον, φρουροὺς, γραμματέα, καὶ ἔπειτα ἔστειλαν πρέσβεις πρὸς τὸν Φρειδερίκον Βαρβαρόσσιν διὰ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ γείνῃ εἰρήνη. Ἀλλ' ὁ Φρειδερίκος ἦτο παράφορος, ὅπως ὅλοι οἱ ξανθοί. Ἀπεκρίθη ὑβριστικῶς καὶ διὰ τοῦτο οἱ γερουσιασταὶ ἐθύμωσαν, ὁ δὲ δόγης ἐξέπλευσε μὲ τὸν στόλον του διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τιμωρήσῃ ἐκεῖνον, τὸν ὅποτον καὶ ἐνίκησεν. Εἰς ἐγνομωσύνην ὁ πάπας ἔδωκεν εἰς τὸν δόγην ἐν δακτυλίδι καὶ τῇ εἶπε: «Δέχθητι τὸν δακτύλιον τοῦτον, συγχρόνως δὲ τὴν κυριαρχίαν τῆς θαλάσσης, διότι θέλω νὰ μάθουν οἱ μεταγενέστεροι, ὅτι τὴν κατέκτησες, καὶ ὅτι εἶναι ὑποτεταγμένη εἰς σέ, ὡς ἡ γυνὴ εἰς τὸν σύζυγόν της.» Ἀπὸ τότε ὁ δόγης ρίπτει κατ' ἔτος ἐν δακτυλίδι εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως, λέγων: «Σὲ νυμφεύομαι καὶ εἰμαι αὐθέντης σου».

— Σχεδὸν ὅπως ὁ Καζίνης εἶναι αὐθέντης τῆς Μαγδαληνῆς, εἶπεν ὁ βουβαλοτρόφος.

— Σιώπα, εἶπεν ὁ ναύτης. Νά, ἡ τελετὴ ἀρχίζει. Ἰδέτε ὅλα τὰ πλοιάρια πλησιάζουν τὸν *Βουκένταυρον*.

— Ποῖος εἶν' αὐτὸς ποῦ ἔρχεται ἀπ' ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ βουβαλοτρόφος, καὶ ποῖοι εἶν' αὐτοὶ οἱ σκυθρωποὶ ἄνδρες;

Ὁ Καζίνης ἐστράφη πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν πλοιάριον. Ἀλλὰ μόλις τὸ παρετήρησε καὶ ἔβαλε κραυγὴν.

— Τί εἶναι λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ὀρεοκόμος.

— Αὐτός... αὐτός... εἶπεν ὁ ναύτης, δεικνύων τὴν γόνδολαν ὀλισθαίνουσαν σιγὰ πρὸς τὸν *Βουκένταυρον*.

— Ἐ! λοιπὸν;

— Τὸν ἀνεγνώρισα.

— Ποῖον;

— Τὸν Μαῦρον Πειρατὴν!

Ἀπαντες ἐξέπεμψαν ἀναφώνησιν ἐκπλήξεως καὶ φρίκης.

— Εἰμαι βεβαίωτατος, εἶπεν ὁ Καζίνης, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὄρθιος εἰς τὸν πρῶραν.

— Τί ἔρχεται νὰ κάμῃ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ὀρεοκόμος.

— Ὅθ' ἔχῃ κανὲν κακὸν σχέδιον.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμεν τοὺς ἀρχοντας, Καζίνην, εἶπεν ὁ βουβαλοτρόφος.

Ἀλλ' ὁ Καζίνης ἤκουε τὴν Μαγδαληνὴν, ἥτις τῇ ὁμίλει χαμηλοφώνως μετὰ ζωηρότητος. Ἐπίσης ἀμφοτέροι οἱ σύντροφοί του συνεβουλεύοντο ἀλλήλους.

— Νὰ ἴδωμεν ὅμως, εἶπεν ὁ ὀρεοκόμος, ἂν θὰ εὕρωμεν τώρα κανένα διὰ νὰ εἰδοποιήσωμεν.

— Πρέπει νὰ τὸ εἰπώμεν εἰς τὸν πρῶτον ἀξιωματικὸν ὅπου θ' ἀπαντήσωμεν.

— Βέβαια, εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον.

Ἐστράφησαν διὰ νὰ κοινοποιήσωσι τὴν ιδέαν ταύτην εἰς τὸν Καζίνην, ἀλλ' οὗτος εἶχεν ἐξαφανισθῇ μετὰ τῆς συζύγου του.

— Ἐ! λοιπὸν; εἶπεν ὁ βουβαλοτρόφος, δὲν πειράζει, ἂς ὑπάγωμεν ἡμεῖς νὰ εἰπώμεν τί εἰςεύρομεν.

— Στάσου μίαν στιγμήν! ἀπεκρίθη ὁ ὀρεοκόμος, ὁ ναύτης ἔχει ἴσως περισσότερο μυαλό ἀπὸ ἡμᾶς. Ἄν μᾶς ὑποπτεύουν;

— Ἀ! μπᾶ!

— Εἰμπορεῖ νὰ εἶπουν ὅτι εἰξεύρομεν περισσότερα παρ' ὅσα θέλομεν νὰ εἰπώμεν.

— Ἀλήθεια.

— Καὶ νὰ μᾶς φυλακίσουν ἕως ὅτου ἀννακαλύψουν τὴν ἀλήθειαν.

— Διᾶβωλε! ἀνέκραξεν ὁ ἀγρότης.

Ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἀβέβαιοι ἐπ' ὀλίγον.

— Ἀκουσε, Ἰάκωβε, εἶπε τέλος ὁ ὀρεοκόμος, ἡ δουλειὰς σου 'ς τὴν Βενετίαν ἐτελείωσαν, καθὼς καὶ αἱ ἰδικαί μου. Ὡστε δὲν σὲ μέλει καὶ πολὺ νὰ ἴδῃς τὸν δόγην νὰ ρίψῃ τὸ δακτυλίδι τοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄς ἐξέλθωμεν εἰς τὴν ξηράν!

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ φρονῶ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

Καὶ ἀμφότεροι διαβάντες στενὴν τινα γέφυραν ἀπεμακρύνθησαν ταχέως.

Ἐν τούτοις ἡ τελετὴ ἤρξατο ἐπὶ τοῦ *Βουκενταύρου*. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶπε πρὸς τὸν δόγην: «Βλέπεις ὅτι τὸ πρῶτον ἀνάκτορόν σου εἶναι πλοῖον, ἐνθυμοῦ ὅτι πρέπει νὰ κάμῃς σεβαστὴν τὴν Βενετίαν καὶ νὰ διατηρήσῃς εἰς αὐτὴν τὸν εὐγενῆ τίτλον τῆς βασιλείας τῆς θαλάσσης».

Εἶτα ἠυλόγησε τὸν συμβολικὸν γάμον αὐτοῦ μετὰ τῆς θαλάσσης καὶ ὁ νυμφικὸς δακτύλιος ἐλάθη εἰς τὰ κύματα, ὅτε πλοιάριόν τι ἔθραυσε τὰς γραμμὰς αἰτινες ἀπηγόρευον τὴν προσέγγισιν πρὸς τὸν *Βουκενταύρον*. ἦτο τοῦτο τὸ αὐτό, ὅπερ ὁ Καζίνης εἶδε διελθὼν πρό τινων στιγμῶν.

Ἦτο πληρὲς ἀνδρῶν καθημένων καὶ σηγηλῶν, εἰς δὲ μόνος ἦτο ὄρθιος: ὁ Ματθαῖος.

Πλησιάζας τὸν *Βουκενταύρον* ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς καὶ τὸ πλοιάριον ἔστη.

— Ἀρχιεπίσκοπε, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ἱεράρχην εὐρισκόμενον πλησίον τοῦ δόγῃ, σοὶ μένει ἀκόμη εἰς γάμος διὰ νὰ εὐλογήσῃς. Σοὶ φέρω τὴν μνηστήν μου.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἤγειρε λευκὸν πέπλον κείμενον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ, καὶ τὸ πτώμα τῆς Λευκῆς Καπέλου ἐφάνη κείμενον εἰς τὸ βάθος τοῦ λέμβου. Ψίθυρος φρίκης ἠκούσθη.

— Τίς εἶναι ὁ ἀνθρωπος οὗτος; ἠρώτησεν ὁ δόγης.

Ὁ Βαρθολομαῖος τὸν ἀνεγνώρισεν.

— Ὁ Ματθαῖος! ἀνέκραξε λυσσῶδως.

Ὁ ἀλιεὺς ἐξέτεινε πρὸς αὐτὸν ἀπειλητικῶς τὴν χεῖρά του.

— Ναί, εἶπεν, ὁ Ματθαῖος, δηλὰ δὴ ὁ ἀνὴρ ἀπὸ τὸν ὁποῖον σὺ καὶ οἱ ἰδικοί σου ἠρπάσατε πᾶν ὅ,τι ἠγάπα, εἰς τὸν ὁποῖον ἠρνήθητε τὴν εὐτυχίαν του!..

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς γερουσιαστὰς καὶ τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα:

— Ἰδοὺ με, ἄρχοντές μου, ἐξηκολούθησεν. Εἰμαι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐρρίψατε εἰς τὰς φυλακάς, διότι εὐγενὴς βενετὴ μ' ἐξελέξατο. Ἀλλ' εἰμαι ἐπίσης ἐκεῖνος ὅστις ἐπυρπόλησε τὰς ἐπαύλεις σας καὶ ἐβύβισε τὰ πλοῖά σας. Ἀλλοτε ἤμην μόν-

ον Ματθαῖος, τώρα εἰμαι ὁ Μαῦρος Πειρατής.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ μεμακρυσμένος ψίθυρος ἠκούσθη καὶ ὀλόκληρος ὁ λιμὴν ἐφάνη πυρπολούμενος!

— Εὐγενεῖς τῆς Βενετίας, ἀνέκραξεν ὁ Ματθαῖος, ἰδοὺ ἡ φωταγώγησις τοῦ γάμου μου. Λαμβάνω μαζί μου τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν ὁποίαν ἠναγκάσατε ν' ἀποθάμῃ καὶ τὸ πτώμα τοῦτο θὰ μείνῃ τοῦ λοιποῦ πλησίον μου, ὥσπερ ἡ κλησις πρὸς τὴν ἐκδίκησιν, μέχρις ὅτου δὲ ἐγερθῇ καὶ αὐτὸ καὶ μοὶ εἴπῃ: Ἀρκεῖ! θὰ καίω τὰς ἐπαύλεις σας, θὰ καταρρίπτω τὴν σημαίαν σας καὶ θὰ ἐξαλείψω πανταχόθεν τὸ ὄνομά σας διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου. Εἰς τὸ ἐξῆς θανάσιμος πόλεμος θὰ ὑπάρχῃ μετὰξὺ μας... Ἰδοὺ δὲ ὁ ἀποχαιρετισμός μου.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἐποίησε νεῦμα. Ἀπαντες οἱ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ εὐρισκόμενοι ἄνδρες ἠγέθησαν κρατοῦντες πυρσούς, τὸ δὲ πλοιάριόν του ὤρμησε πρὸς τὸν *Βουκενταύρον*. Μετ' ὀλίγον τὰ χρυσὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ἀνήφθησαν, καὶ εἶτα τὸ ὠραῖον πλοῖον ἐλάθη ἐντὸς νέφους καπνοῦ. Τὸ φοβερὸν πλοιάριον ἀπεμακρύνθη ἡσυχῶς, ἐν ᾧ εἴκοσιν ὅμοια πλοιάρια ἐξώρμων ἀπὸ τὰ τεναγῇ καὶ συναθροισθέντα ἔφυγον ἅπαντα πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἡ πυρκαϊὰ διήρκεσεν ἐπὶ δύο ἡμέρας. Ἀπαντα τὰ πλοῖα τῆς Δημοκρατίας, ὁ ναύσταθμος καὶ τὰ ναυπηγεῖα κατεστράφησαν.

Ἡ Βενετία περίτρομος ἠναγκάσθη νὰ ταπεινώσῃ τὴν ὑπερηφανίαν τῆς καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν παρὰ τῆς ἀντιζήλου τῆς Γενούης. Πολλὰ ἐχρειάσθησαν ἔτη, ὥς καὶ ἡ ἐργασία καὶ ἡ μεγαλοφυΐα πολλῶν ἀνδρῶν ἵνα ἐπανορθώσῃ τὴν στιγμιαίαν καταστροφὴν.

Ἀλλ' ὁ Μαῦρος Πειρατὴς δὲν ἐξέτελεσε ποσῶς τὴν ἀπειλήν του. Οὐδέποτε εἶδον πλέον τὸ πλοῖόν του εἰς τὴν θάλασσαν, διεδόθη δὲ ὅτι μεγίστη θύελλα ἐκραγεῖσα τὴν ἐπιούσαν τῆς πυρκαϊᾶς ἐξεδικήθη καὶ ἔσωσε τὴν Δημοκρατίαν.

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ

Ἀιτήγημα

[Συνέχεια]

«Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποῦ βλέπετε, εἶχε μία κόρη ὠραία, καθὼς ἡ Παναγία τοῦ Μουσείου τῆς Μαδρίτης, ποῦ εἶδα πολλαῖς φοραῖς, ἐπειδὴ ἐγὼ, πρέπει νὰ ἔξερετε, ἤμουν ταχυδρόμος καὶ ἔκανα τὸν δρόμο ἀπὸ τὴν Γρεναδά στὴν Μαδρίτη καὶ ἀπὸ τὴν Μαδρίτη στὴν Γρεναδά· δὲν ἔμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο κοπιαστικὸ εἶνε αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα· ν' ἀναβιβαίνης 'στὸ ἄλλο, νὰ στέκεσαι 'στὴ σέλλα δυὸ μέραις καὶ τρεῖς νύκτες, χωρὶς νὰ σταματήσῃς γιὰ νὰ πάρῃς κἄτι τι, νὰ ἡσυχάζῃς μόνον δυὸ ὥραις 'στὴν πόλιν καὶ νὰ ἀρχίζῃς τὰ ἴδια

τὴν ἄλλη μέρα, νὰ ἡ δουλειὰ μας. Καὶ νὰ σὰς 'πῶ, ὅλοι οἱ ταχυδρόμοι 'πεθαίνουν' στὰ εἰκοσιτέσσερα ἢ εἰκοσιπέντε χρόνια· ἀλλὰ πῶς δὲν 'πέθαναν καὶ ἐγὼ καθὼς οἱ ἄλλοι; φαίνεται ὅτι ἐγὼ εἶχα κἄτι τι, ποῦ οἱ ἄλλοι δὲν εἶχαν· μὴ εὐτυχία ποῦ δὲν τολμοῦσαν οἱ ἄλλοι ποτὲ νὰ φαντασθῶν· θὰ ἔπερνα γυναῖκα τὴν Πασιτὰ! Κάθε μῆνα εἶχαμε τέσσερες· πέντε μέραις καθισό·ταις περνοῦσα κ' ἐγὼ αὐταῖς ταῖς ἡμέραις κοντὰ τῆς. Νὰ σὰς 'πῶ γιὰ τὴ φτώχεια τῶν γονέων, θὰ ἦταν ἀνώφελο· ὁ πατέρας τῆς εἶχε σκοτωθῇ 'σὲ μὴ τελευταία μάχη μας, ἡ μητέρα τῆς, ποῦ εἶχε κἄτι συνήθειαις τσιγγάνικαις, δὲν ἤξευρε παρὰ νὰ χορεύῃ καὶ νὰ κοιμάται· ἐγὼ λοιπόν, μ' ἐκείνο ποῦ 'κέρδιζα ἐσυντηροῦσα μάναν καὶ κόρη' ἔπειτα μὲ τὸ ἔργο ποῦ εἶχα ἐβγαζὰ πολλὰ χρήματα διὰ ὅλους μας, καὶ ἐδῶ ἔξερετε, φθάνει νάχουν ἥλιο καὶ ἔχουν πάντοτε, μία κολοκῦθα κρᾶσι τῆς Μοντίλλης, τίποτε πέρδικαις βρασταῖς καὶ εἶνε εὐτυχεῖς σὰν τὴν βασιλίτσαν τῆς Κασταλίας. Ἐμποροῦσα κ' ἐγὼ κἄποτε, νὰ τὰ φέρνω αὐτά, ἀλλὰ ἡ μητέρα τῆς Πασιτᾶς ἤθελε περισσότερα ἀπὸ ταῖς ἄλλαις· αὐτὴ ἔμπορευσε κἄθε μέρα νὰ ζητᾷ τὰ ἴδια μ' ἐκεῖνο ὅμως ποῦ 'κέρδιζα δὲν κατώρθωνα νὰ τὴν εὐχαριστήσω' ἔπειτα ἔκανα καὶ κἄποια οἰκονομία γιὰ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου· σὰς λέω ὅμως πῶς ἤθελα κ' ἐγὼ τὴν καλοπέρασι τῆς μητέρας, ἀπὸ ὅλα ὅμως ἤθελα νὰ εὐτυχῇ ἡ κόρη τῆς καὶ ἡ Πασιτὰ ἀγαποῦσε τὰ λοῦσα πολὺ, ἀλλὰ ἡ μητέρα πολὺ περισσότερο τὸ κρᾶσι τῆς Μοντίλλης, παρὰ ἡ κόρη ταῖς κορδέλλαις. Δυστυχισμένη Πασιτὰ, τῆς 'πηγαίναν τόσῳ καλὰ τὰ στολίδια!.. Ὅταν ἐβαζε κἀνένα κόκκινο ἄνθος 'στὰ μαῦρα μαλλιά τῆς, ἔλεγες καὶ δὲν ἦταν ἄλλη κόρη ὡμορφώτερη ἀπὸ τοὺς Βουργοὺς ἴσα μὲ τὴν Σιβίλλην, οὔτε ἀπὸ τὴν Σιβίλλην ἴσα μὲ τὴν Βαρκελώναν. Τὰ μαῦρα καὶ μεγάλα 'μάτια τῆς ἦταν ὅλο γλῦκα καὶ γεμάτα ἀπὸ ἐλπίδες· τὰ μαλλιά τῆς τόσῳ μακρὰ ποῦ δὲν εἴξερε ποῦ νὰ τὰ βάλῃ καὶ τὰ δόντια τῆς τόσῳ λευκά, ποῦ μὲ τὰ μαργαριτάρια δὲν θὰ τᾶβαζε 'στὴ θέσι τους, ἂν ἔχανε τὰ δικά τῆς· ἡ γλυκεῖα τῆς φυσιογνωμία σὲ ἔκανε νὰ πιστεύσῃς πῶς ἦταν θυγατέρα τοῦ ἡλίου· ἂμ' τὰ πόδια τῆς ἦταν τόσῳ μικρά, ποῦ δὲν 'θυμοῦνται νὰ εἶδαν ὅμοια κανέναν μὲς τὴν Ἀνδαλουσίαν. Ἀ! ἡ Πασιτὰ, κύριέ μου, ἦταν καλὴ ἀρραβωνιστική.

«Κάμμια φορὰ ποῦ μαζεῦονταν ἐδῶ γιὰ νὰ χορέψουν τὸ βράδυ, ὅλοι ἤθελαν νὰ χορέψουν μαζί τῆς· ἀλλ' ἐκείνη μόνον ἔμένα ἐζητοῦσε νὰ χορέψῃ. Κάμμια κόρη 'στὴν ἡλικία τῆς δὲν εἴξερε 'σὰν αὐτὴ νὰ χορέψῃ τὸ φαντάγο καὶ κάμμια ἀπὸ τὴν Σεβίλλην δὲν ἔμπορευσε νὰ παραχορέψῃ μ' αὐτὴ 'στὸ *lolo*, ἃς ἦταν καὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο θέατρο τῆς Σιβίλλης.

«Καὶ ὅμως κἄτι εἶχε μέσα τῆς παρὰ-δοξο. Μὴ μὲρα τὴν ἐπίασα μὲ 'μάτια στηλωμένα 'στὸν ὀρίζοντα, ὅχι εἰς αὐτὴν